Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

ΦΥΛΛΟΝ 36. Ἰανουαρίου 19.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΙΣ Α. ΑΘ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ.

1858.

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ.

(Ἐκδίδεται κατὰ ΚΥΡΙΑΚΗΝ).

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ἐν *Ἀθήναις* παρὰ τῷ ἐκδότῃ, ὁδὸς Κυρίστου ἀριθ. 865.
Ἐν ταῖς *Ἐπαρχίαις* παρὰ τοῖς ΚΚ. Ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ *Πρωτευούσῃ* κατὰ μῆνα	Δραχ.	1 50
Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς *Ἐπαρχίαις* κατὰ τριμηνίαν	»	6.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομή.	»	20.

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ τοὺς ἐν *Τουρκίᾳ* καθ' ἑξαμηνίαν εἰκοσάρια τουρκ.	.	3.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομὴ τουρκικὴ λίρα.	.	1.
Διὰ τοὺς ἐν *Βλαχίᾳ* προπληρωτέα ἐτήσιος τάλ. αὐστρ.	.	5.
Διὰ τοὺς ἐν τῇ *Ἰονίῳ Πολιτείᾳ* προπληρωτέα λίρα ἀγγλ.	.	1.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γνωστοποιοῦμεν πρὸς τὸ φιλόμουσον κοινόν, ὅτι ὁ Κύριος Κάρολος Ποτὲν καθηγητὴ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ Στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, δύναται νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὸν ἐπιθυμοῦντα, οἱονδήποτε σύγγραμμα ἐπιστημονικὸν, φιλολογικὸν ἢ μυθιστορήματα εἰς Γαλλικὴν γλῶσσαν μὲ τὴν αὐτὴν τῶν ἐν Παρισίοις βιβλιοπωλείων τιμήν.

Ἐπίσης παντοειδῆ ὕλην γραφικὴν διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰ Γραφεῖα.

Ἐργαλεῖα Χωρομετρίας καὶ Γεωδεσίας.
» Γεωμετρίας καὶ ὑποδείγματα.
» Φυσικῆς, Ἀκουστικῆς καὶ Ὀπτικῆς.
» Φυσικῆς Ἱστορίας, Γεωλογίας, Ζωολογίας καὶ Βοτανικῆς.
» Χειρουργικά.

Ὑποδείγματα καὶ διάφορα ἄλλα ἐργαλεῖα Μηχανικῆς.

Παντοειδῆ πρὸς χημείαν ἀναγκαῖα. Ἐπίσης πρὸς χρωματισμὸν, λιθογραφίαν τυπογραφίαν κλ. κλ.

Ἀναγγέλλομεν ἐπίσης, ὅτι παρὰ τῷ αὐτῷ Κυρίῳ Καρόλῳ Ποτὲν, εὑρίσκεται τὸ Γαλλικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα — Le Journal pour Tous — εἰς τόμον ὁλόκληρον ἐκ σελίδων 836 εἰς 4ον, περιέχοντα 40 διηγήματα κεκοσμημένα διὰ 326 ὡραίων εἰκονογραφιῶν — καὶ τιμᾶται, διμένον ἀγγλιστὶ, εἰς δραχ. 9,50 — ἄδετον 7,75.

Ἐπίσης, ὅτι συλλογὴ ἐκ 1,000 περίπου διαφόρων ἰσοσημάτων ἐκ τῶν νεωστὶ ἡμοσιευθέντων εἰς Παρισίους, τιμῶνται παρὰ τῷ ἰδίῳ δραχ. 1: 15. 2: 30 καὶ 3 κατ' ἀναλογίαν ἕκαστον ἀντίτυπον.

Ὅστις δὲ ἤθελε προμηθεύσει αὐτῷ τὸ ἀντίτυπον δραχ. 75 ἐξ ἀγορᾶς διαφόρων παρ' αὐτῷ εὑρισκομένων βιβλίων, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου, θέλει ἔχει δωρεὰν ἓν ἀντίτυπον τοῦ συγγράμματος — Le Journal pour Tous —

Αἱ παραγγελίαι γίνονται ἢ παρὰ τῷ Κυρίῳ Ποτὲν ἢ παρὰ τῷ ἐκδότῃ τοῦ Ἀβδηρίτου.

ΑΙ ΚΕΡΑΤΣΙΤΣΑΙ.

ΚΑΤΑ ΜΟΛΙΕΡΟΝ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

ὑπὸ Δ. Ι. ΛΑΚΩΝΟΣ.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. φυλλ. 35.)

ΜΑΡΟΥΛ. Κατὰ τοῦτο ἔχομεν τὰς αὐτὰς συμπαθείας. Κυριεύομαι κ' ἐγὼ ἀπὸ μίαν délicatesse μανιώδη εἰς πᾶν ὅ,τι φορῶ, καὶ μέχρι τῆς τελευταίας κορδέλλα. πρέπει τὰ πάντα νὰ ἦναι ἐξαίρετα.

ΣΠΥΡ. (Ἀνακράζων ἀποτόμως.) Ὤχ! ὤχ! ἄχ! ἔλεος! Αὐτὸ εἶναι σωστὴ δολοφονία, mesdames! ναί, μὰ ὅ,τι λατρεύω εἰς τὸν κόσμον τοῦτον. Ἡ διαγωγή σας εἶναι τιμωρητέα. Αὐτὸ δὲν εἶναι δίκαιον! . .

ΔΙΑΜ. Ἀλλὰ τί τρέχει, τί ἔχετε;

ΣΠΥΡ. Πῶς! καὶ αἱ δύω συγχρόνως κατὰ τῆς ἀθλίας μου καρδίας! Ἡ δυστυχὴς πῶς θ' ἀνθέξῃ μεταξὺ δύω πυρῶν! Αὐτὸ εἶναι ἀπάνθρωπον! παραβιάζει θείαν τε καὶ ἀνθρωπίνην δικαιοσύνην. Αἱ δυνάμεις δὲν εἶναι ἴσαι, καὶ πρέπει νὰ φωνάζω καὶ πάλιν.

«Κλητῆρες! χωροφύλακες! βοήθειαν! . . μὲ σφάζουν! . . .»

ΜΑΡΟΥΛ. Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι πᾶν ὅ,τι λέγει, τὸ λέγει μὲ ἰδιάζοντα τρόπον.

ΔΙΑΜ. Τὸ πνεῦμά του λαμβάνει θαυμασίας στροφάς.

ΜΑΡΟΥΛ. Ἄ! monsieur le Baron! ὁ φόβος σας εἶναι μεγαλείτερος ἀπὸ τὸ κακὸν, καὶ ἡ καρδία σας φωνάζει, πρὶν ἀκόμη τῆς ἐγγίσουν τὴν ἐπ δερμίδα.

ΣΠΥΡ. Τι λέγετε, mademoiselle! οἱ ὀφθαλμοί σας τὴν ἔκδαραν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ.

Διαμάντω, Μαρούλα, Σπύρος καὶ Ζαμπέτα.

ΖΑΜΠ. Κουμώνα, κάποιος ζητᾷ νὰ σ' ἀνταμώσῃ.

ΜΑΡΟΥΛ. ποῖος;

ΖΑΜΠ. Ἡ Κώστας Κουστάκης . . . δί . . . ἡ Κόντες δὶ Κουστάκης.

ΣΠΥΡ. Ὁ Κόμης δὲ Κωστάκης;

ΖΑΜΠ. Ναίσκ', ἀφέντη.

ΔΙΑΜ. Τὸν γνωρίζετε;

ΣΠΥΡ. Εἶναι ὁ καλείτερος φίλος μου.

ΜΑΡΟΥΛ. Ὁδήγησέ τον εὐθὺς ἐδῶ.

ΣΠΥΡ. Εἶναι ἀρκετὸς καιρὸς, καθ' ὃν δὲν τὸν εἶδον, καὶ εἰς σᾶς θὰ χρεωστῶ καὶ αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν.

ΔΙΑΜ. Ἰδού τον.

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ.

Διαμάντω, Μαρούλα, Σπύρος, Κώστας, Ζαμπέτα καὶ Γιακουμῆς.

ΣΠΥΡ. Ἄ! Κόμη!

ΚΩΣΤ. Ἄ! Βαρῶνε! (ἐναγκαλίζονται.)

ΣΠΥΡ. Τὶ εὐτυχία νὰ σ' ἀπαντήσω!

ΚΩΣΤ. Τὶ χαρὰ νὰ σ' ἴδω ἐδῶ!

ΣΠΥΡ. Φίλησέ με λοιπὸν, σὲ παρακαλῶ, ἀκόμη μίαν φοράν.

ΜΑΡ. (Πρὸς τὴν Διαμ.) **Mon amie,** εἶμαι τρελλὴ ἀπὸ τὴν χαράν· ἀρχίζομεν, βλέπω, νὰ γινώμεθα γνωσταί. Ἰδοὺ ὁ καλὸς κόσμος ἤρχισε νὰ ἔρχεται νὰ μᾶς βλέπῃ.

ΔΙΑΜ. Καλὴ ἀρχή! καὶ ὕστερον νὰ μὴ προφθάνῃς νὰ δέχεσαι ἐπισημότητας.

ΣΠΥΡ. Κυρίαι μου! εὐαρεστηθῆτε νὰ εὐδοκίσητε νὰ μοῦ δώσετε τὴν ἄδειαν, ὅπως σᾶς παρουσιάσω τὸν εὐγενῆ τοῦτον. **Sur ma parole** εἶναι καθ' ὅλα ἄξιος τῆς γνωριμίας σας.

ΚΩΣΤ. Πράττει τις ἔργον δικαιοσύνης, **mes dames,** ἐρχόμενος νὰ σᾶς πληρώσῃ, ὅ,τι σᾶς χρεωστεῖ. Διότι τὰ θέλγητρά σας ἐξασκοῦν τὰ κυριαρχικὰ των δικαιώματα ἐπὶ παντὸς εἴδους ἀνθρώπων.

ΜΑΡ. Ἡ εὐγένεια καὶ ἡ καλοσύνη σας φθάνουν μέχρι τῶν ἐσχάτων ὁρίων τῆς κολακείας.

ΔΙΑΜ. Ἡ ἡμέρα αὕτη θέλει σημειωθῆ εἰς τὸ ἡμερολόγιον τῆς ζωῆς μας ὡς μία τῶν εὐτυχεστέρων.

ΜΑΡ. (Πρὸς τὸν Γιακουμῆν.) Ἔ! **Petit garçon!** εἶναι ἀνάγκη πάντοτε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τις τὰ αὐτὰ πράγματα; Δὲν βλέπεις ὅτι ἔχομεν ἀνάγκην τῆς προσθήκης ἑνὸς **fauteil** ἀκόμη;

ΣΠΥΡ. Μὴν ἐκπλήττεσθε, **mes amies,** βλέπουσαι τὸν κύριον **comte** τόσον ἀδύνατον. Μόλις ἀνέλαβεν ἀπὸ μίαν σπουδαίαν ἀσθένειαν, ἥτις ἔχυσεν ἐπὶ τοῦ προσώπου του τὴν συμπαθῆ ἐκείνην ὠχρότητα, τὴν ὁποίαν βλέπετε.

ΚΩΣΤ. Ἰδοὺ οἱ μόνοι καρποὶ τῶν ἀγρυπνιῶν τῆς αὐλῆς καὶ τῶν κόπων τοῦ πολέμου.

ΣΠΡ. Μάθετε, κυρίαι μου! ὅτι εἰς τὸν Κ. Κόμητα βλέπετε ἕνα τῶν μεγάλων ἡρώων τοῦ αἰῶνος· εἶναι ψυχὴ ἐξοχος καὶ γενναία μέχρι παραφροσύνης.

ΚΩΣΤ. Μὲ κάμνετε νὰ κοκκινίζω. Καὶ εἰμὶ βέβαιος ὅτι αἱ κυρίαι δὲν θέλουν πιστεύσει κατὰ γράμμα τὰ ἐγκώμιά σας, λαβοῦσαι μέχρι τοῦδε γνῶσιν τῆς μεγάλης καλοσύνης σας.

ΣΠΥΡ. Ἀπ' ἐναντίας φρονῶ ὅτι καὶ δεκάκις περισσότερα ἂν εἴπω περὶ ὑμῶν, δὲν θὰ κατορθώσω καὶ πάλιν νὰ δώσω τὴν πιστὴν εἰκόνα τῆς ἀξίας σας.

ΚΩΣΤ. Ἀλλὰ τότε, **mon cher Baron,** θ' ἀναγκασθῶ κ' ἐγὼ νὰ εἴπω περὶ ὑμῶν, ὅ,τι ἐκ πείρας γνωρίζω ὅτι δύνασθε νὰ πράττετε.

ΣΠΥΡ. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἐγνωρίσθημεν εἰς σημαντικὰς περιστάσεις.

ΚΩΣΤ. Καὶ εἰς τόπον, ὅπου ἔκαμνε πολλὴν ζέστην, καὶ ὅπου ἡ ἀναπνοὴ ἐπνίγετο εἰς τὴν ὀσμὴν τῶν ἀνθράκων, οἵτινες περιέχονται ἐντὸς τῆς πυρίτιδος.

ΣΠΥΡ. (Ἀτενίζων τὴν Διαμ. καὶ Μαρουλ.) Ναί, ἔκαμνε ζέστην, ὄχι ὅμως ὅσην κάμνει ἐδῶ. Ὤχ! ἄχ! ἄχ!

ΚΩΣΤ. Ἡ γνωριμία μας ἔγεινεν εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ τὴν πρώτην φορὰν, καθ' ἣν τὸν εἶδον, ἦτο διοικητὴς ἑνὸς συντάγματος ἱππικοῦ ἐπὶ τῶν γαλερῶν τῆς Μάλτας.

ΣΠΥΡ. Ναί, καὶ ὅμως σεῖς ἦσθε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν πολὺ πρὸ ἐμοῦ, καὶ ἐνθυμοῦμαι ὅτι μόλις ἤμην μικρὸς ἀξιωματικὸς, ὅταν σεῖς εἴχετε ὑπὸ τὰς διαταγάς σας δύω χιλιάδας ἱππεῖς.

ΚΩΣΤ. Ὁ πόλεμος εἶναι ὡραῖον πράγμα, ἀλλ' ἡ αὐλὴ ἀνταμείβει σήμερον κακῶς τοιούτους ἀγωνιστὰς, ὁποῖοι ἡμεῖς.

ΣΠΥΡ. Δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ ἐκρέμασα τὸ ξίφος εἰς τὸ καρφί.

ΔΙΑΜ. Ἄ! ἐγὼ αἰσθάνομαι μεγάλην συμπάθειαν εἰς τοὺς στρατιωτικούς. Γαλόνια, χρυσᾶ κομβία, ἐπωμίδες στιλπναὶ, σπιρούνια, σπαθὶ τρὶκ τρὰκ ἐπάνω κάτω, εἶναι μία τρέλλα.

ΜΑΡ. Κ' ἐγὼ ἐπίσης τοὺς ἀγαπῶ· ἀλλὰ θέλω τὸ πνεῦμα νὰ ἀρτύνῃ τὴν γενναιότητα.

ΣΠΥΡ. Ἐνθυμεῖσθε, φίλτατε κόμη, ὅταν ἐπήραμεν ἐξ ἐφόδου τὸ ἡμιτελησοειδὲς ἐκεῖνο ὀχύρωμα κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Σιλιστρίας;

ΚΩΣΤ. Ἡμιτελησοειδὲς ὀχύρωμα λέγεις; εἰπὲ μᾶλλον πανσεληνοειδές· διότι ἐκεῖνο ἦτον ἀληθὲς φρούριον.

ΣΠΥΡ. Ἔχετε δίκαιον.

ΚΩΣΤ. Κ' ἐννοεῖτε ὅτι δὲν θὰ τὸ λησμονήσω ποτέ· διότι ἐπληγώθην εἰς τὴν κνήμην ἀπὸ μίαν βόμβαν, καὶ τὸ σημεῖον ἀκόμη μένει. Ψηλαφίσατε ποὸς χάριν μου, **mabemoiselle,** διὰ νὰ ἴδῆτε τὶ πληγὴ ἦτον ἐκείνη!

ΔΙΑΜ. (Ἐγγίζουσα τὴν κνήμην του.) Εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ οὐλὴ εἶναι μεγάλη.

ΣΠΥΡ. (Πρὸς τὴν Μαρ.) Δότε μίαν στιγμὴν τὴν χεῖρά σας καὶ ψηλαφήσατε ἐδῶ, αὐτοῦ ἴσα ἴσα ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς. Ἐννοήσατε τίποτε;

ΜΑΡ. Ναί, αἰσθάνομαι κάτι τι.

ΣΠΥΡ. Εἶναι μία τουφεκιὰ, τὴν ὁποίαν ἔλαβον εἰς τὴν τελευταίαν ἐκστρατείαν, καὶ ἡ ὁποία μ' ἔρριψε νεκρόν.

ΚΩΣΤ. (Ἀποκαλύπτων τὸ στῆθος.) Ἐδῶ μ' ἐπέρασε μία σφαῖρα πέρα πέρα τὴν ἡμέραν τῆς προσβολῆς τοῦ Μαλακόφ.

ΣΠΥΡ. (Δύων τὸν λαιμοδέτην.) Νὰ σᾶς δείξω μίαν τρομερὰν πληγὴν κατὰ τὴν ῥάχιν.

ΜΑΡ. Δὲν εἶναι ἀνάγκη, σᾶς πιστεύομεν χωρὶς νὰ τὴν ἴδωμεν.

ΣΠΥΡ. Αἱ πληγαὶ αὗται εἶναι σημεῖα ἔντιμα, τὰ ὁποῖα δεικνύουν τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνθρώπου.

ΔΙΑΜ. Καὶ τίς ἀμφιβάλλει περὶ τῆς ὑψηλῆς ὑμῶν ἀξίας!

ΣΠΥΡ. **Mon cher ami,** ἔχετε ἐδῶ τὸ τέθριππόν σας;

ΚΩΣΤ. Καὶ πρὸς τί;

ΣΠΥΡ. Διὰ νὰ ἐξέλθωμεν μὲ τὰς κυρίας ταύτας εἰς περίπατον, καὶ διαβαίνοντες νὰ πάρωμεν ἐν πρόχειρον **déjeûné** εἰς τὸν πύργον μου.

ΜΑΡ. Σήμερον δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐξέλθωμεν.

ΣΠΥΡ. Τότε ἂς κράξωμεν τὴν μουσικὴν, διὰ νὰ χορεύσωμεν ὀλίγον.

ΚΩΣΤ. Λαμπρὰ ἰδέα, καὶ χειροκροτῶ εἰς αὐτήν.

ΜΑΡ. Κατὰ τοῦτο εἴμεθα συμφωνόταται. Ἀλλὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ αὐξηνθῇ ὀλίγον ἡ συναναστροφή μας.

ΣΠΥΡ. Ἔτ! Πέτρο, Γεώργη, Νικόλα, Δημήτρη, Γιάννη, Ἀνδρέα, Λορέντζο, Μοσχωνᾶ Ἀργύρη! . . . Ὁ διάβολος νὰ πάρῃ ὅλους τοὺς laquais! θαῤῥῶ ὅτι δὲν ὑπάρχει εὐγενὴς εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ὅστις νὰ ὑπηρετῆται τόσον κακῶς, ὡς ἐγώ. Αὐτοὶ οἱ ἀχρεῖοι μ' ἀρίνουν πάντοτε μόνον.

ΜΑΡ. Γιακουμῆ! εἰπὲ εἰς τοὺς ὑπηρέτας τοῦ κυρίου νὰ ὑπάγουν νὰ προσκαλέσουν τὴν μουσικήν. Σὺ δὲ πήγαινε εἰς τὰς γειτόνισσάς μας, καὶ εἰπὲ εἰς αὐτὰς ὅτι τὰς παρακαλῶ νὰ λάβουν τὸν κόπον νὰ ἔλθουν ἐδῶ, διὰ νὰ αὐξήσωσιν ὀλίγον τὸν πληθυσμὸν τοῦ χοροῦ μας. (Ὁ Γιακουμῆς ἐξέρχεται.)

ΣΠΥΡ. Ἔχω ἀνάγκην νὰ γράψω δύω τρεῖς ἐπιστολὰς, διὰ νὰ εἰδοποιήσω ἀνθρώπους τινὰς νὰ μὴ μὲ περιμένωσι· διότι εἶχον δώσει rendez vous εἴς τινας σημαντικοὺς κυρίους.

ΚΩΣΤ. Κ' ἐγὼ πρέπει νὰ εἰδοποιήσω τὸν στρατηγὸν ποίαν ἀπόφασιν ἔκαμε περὶ τῆς ὑποθέσεως ἐκείνης, ἥτις ἀφορᾷ τὴν προσεχῆ Παρισιανὴν σύνοδον.

ΣΠΥΡ. Ἄ! ἐννόησα. Περὶ τοῦ ὑπομνήματος τῶν ἡγεμονιῶν.

ΜΑΡ. Εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο εὑρίσκεται πᾶν τὸ ἀναγκαιοῦν εἰς γραφήν.

ΚΩΣΤ. Θέλετε λοιπὸν μᾶς συγχωρήσει ὀλίγας στιγμάς.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ.

Μαρούλα καὶ Διαμάντω.

ΜΑΡ. Ἔ! πῶς σοῦ φαίνονται τὰ σημερινά;

ΔΙΑΜ. Εἶμαι, ἀδελφή, enchantée.

ΜΑΡ. Τὶ ἄνθρωποι, καλὲ, τὶ χρυσοῖ ἄνθρωποι! Καὶ γένος καὶ πνεῦμα, καὶ ἀνατροφὴ, καὶ κοινωνικὴ τάξις, καὶ κομψότης καὶ χάρις, καὶ τὰ πάντα. Καλόμοιραι αἱ μητέρες, αἱ ὁποῖαι ἐγέννησαν τοιούτους υἱούς! Ἔπειτα ἔχομεν τὸν πατέρα νὰ μᾶς συνιστᾷ τοὺς χονδρανθρώπους του, καὶ νὰ μᾶς λέγῃ ὅτι δὲν γνωρίζομεν νὰ φερθῶμεν. Βέβαια, μὲ τοὺς χωριάτας, γινόμεθα καὶ ἡμεῖς χωριάται, μὲ τοὺς εὐγενεῖς ὅμως εἴμεθα εὐγενεῖς μὲ τὸ παραπάνω. Διότι πρέπει νὰ ἠξεύρῃς ὅτι οἱ νέοι οὗτοι ἔμειναν μαγευμένοι μὲ τὸν τρόπον μας.

ΔΙΑΜ. Πιστεύω· ἐπειδὴ δὲν εἶναι εὔκολον νὰ εὕρῃ τις νέας εἰς τὴν ἡλικίαν μας, αἵτινες νὰ γνωρίζουν νὰ ὑποδέχωνται τόσον καλῶς τοὺς εὐγενεῖς, καὶ νὰ τοὺς κρατοῦν συνοστροφήν. Ἰδοὺ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὑψηλῆς éducation.

ΜΑΡ. Καὶ τὶ σκοποὺς νομίζεις ὅτι ἔχουν, ἐρημέρους, ἢ κατά τι σπουδαιοτέρους.

ΔΙΑΠ. Τοὐλάχιστον ἀπό τινας λέξεις, τὰς ὁποίας μ' ἔῤῥιψε μυστικὰ ὁ κόμης, προβλέπω σοβαρότερα πράγματα.

ΜΑΡ. Καὶ εἰς ἐμὲ κάτι ἐψιθύρισεν ὁ Βαρῶνος περὶ μέλλοντος περὶ εὐτυχίας . . . .

ΔΙΑΜ. Ὦ! ἐξ ἅπαντος αὐτὸ εἶναι . . . τὶ εὐδαιμονία!

ΜΑΡ. Μοῦ ἔρχονται δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

ΔΙΑΜ. Ἡ καρδία μου ζητεῖ νὰ διαῤῥήξῃ τὸ στῆθος.

ΜΑΡ. Ἀδελφή μου!

ΔΙΑΜ. Φίλη μου! (ἐναγκαλίζονται ἀλλήλας μετὰ παραφορᾶς.)

ΜΑΡ. Τρελλαίνομ' ἐγὼ διὰ τὸν Βαρῶνόν μου!

ΔΙΑΜ. Ἀποθνήσκω ἐγὼ διὰ τὸν Κόντε μου!

ΜΑΡ. Σὲ συγχαίρω ἀπὸ ψυχῆς.

ΔΙΑΜ. Σὲ μακαρίζω ἀπὸ καρδίας.

ΜΑΡ. Ὦ! τὶ εὐτυχὴς ἡμέρα!

ΔΙΑΜ. Ὦ! τὶ εὐλογημένα ἐπισκέψεις!

ΜΑΡ. Φαντάσου, ἀδελφὴ, νὰ ὀνομασθῇ κανεὶς Madame la Baronesse!

ΔΙΑΜ. Ἢ Madame la Comtesse! . . . Καλὲ, εἶναι νὰ τρελλαθῇ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν χαράν του.

ΜΑΡ. Καὶ νὰ ἠξεύραμεν πόσον τὸ δόντι θὰ πονῇ διὰ τοὺς ἰδικούς μας.

ΔΙΑΜ. Τὰς λυποῦμαι τὰς ἀθλίας· θὰ σκάσουν ἀπὸ ζηλοτυπίαν.

ΜΑΡ. Καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ ἓν πρᾶγμα; Ὅ,τι εἶναι νὰ γείνῃ, ἂς γείνῃ ὅσῳ τὸ δυνατὸν ταχύτερον.

ΔΙΑΜ. Θὰ κάμωμεν καλὰ νὰ τοὺς τὸ εἴπωμεν. Ἡ βραδύτης ποτὲ καλὸν δὲν φέρει.

ΜΑΡ. Ποῦ σ' ἀρέσκει καλλίτερον νὰ γίνωνται οἱ γάμοι, εἰς τὴν οἰκίαν ἢ εἰς τὴν ἐκκλησίαν;

ΔΙΑΜ. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἶναι προτιμότερον, ὅπου δύναται νὰ σὲ θαυμάσῃ περισσότερος κόσμος. Ἔπειτα οἱ στολισμοὶ καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια τοῦ ναοῦ, τὰ φῶτα, ὅλα αὐτὰ τείνουν εἰς τὸ νὰ κάμουν τὸ θέαμα λαμπρότερον.

ΜΑΡ. Εἶδες τὸ φιγουρίνι τοῦ τελευταίου μηνὸς; Αἱ νύμφαι βέλλον φοροῦν, ἢ μόνον τὴν girlande;

ΔΙΑΜ. Μ' ἀρέσκει περισσότερον τὸ βέλλον διότι δίδει ἀέρα εἰς τὸ ἀνάστημα· ἔπειτα στέκει καλὰ καὶ εἰς τὴν κρινολίναν.

ΜΑΡ. Τὰ φορέματα δὲ εἶναι τὰ αὐτά· moiré antique ἄσπρον décolleté, καὶ τὸ πᾶν συνίσταται εἰς τὴν garniture.

ΔΙΑΜ. Στολισμέναι ὡς ἄγγελοι, ὡραῖαι καὶ ῥοδόχροες ὑπὸ χαρᾶς, ἐντὸς λαμπρᾶς ἁμάξης, πλησίον μάλιστα τοιούτων εὐγενῶν καὶ κατ εὐθεῖαν εἰς τὸν ναὸν . . . . θεέ μου! θὰ παραφρονήσω . . . Στέργεις; σ' ερωτᾷ ὁ ἱερεύς· ναὶ, ναὶ, στέργω.

ΜΑΡ. Ναὶ, ναὶ, τὶς ἡ ἀνάγκη ἐρωτήσεως; Ναὶ, δέχομαι, τὸν θέλω. τὸν ἀγαπῶ.

ΔΙΑΜ. Ἐθαμβώθησαν οἱ ὀφθαλμοί μου . . .

ΜΑΡ. Εἶμαι εἰς τοὺς οὐρανοὺς . . . (ἐναγκαλίζονται καὶ σκιρτῶσιν ἐκ χαρᾶς).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Σπύρος, Κώστας Μαρούλα καὶ Διαμάντω.

Τί! χορεύετε, πρὶν ἀκόμη ἔλθῃ ἡ μουσική;

ΜΑΡ. Δοκιμάζομεν τὰ βήματα ἑνὸς νέου χοροῦ, τὸν ὁποῖον ἐχόρευσεν ἡ Αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσσίας εἰς τὴν στέψιν τοῦ συζύγου της.

ΔΙΑΜ. Ὀνομάζεται Quadrille lancière.

ΣΠΥΡ. Τὶ λέγεις, Κόμη, διὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτούς;

ΚΩΣΤ. Εἰς σὲ, Βαρῶνε, πῶς φαίνονται;

ΣΠΥΡ. Εἰς ἐμὲ; Ἐγὼ λέγω ὅτι ἡ ἐλευθερία μας δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ ἐξέλθῃ ἐδῶθεν, χωρὶς νὰ ἀλυσοδεθῇ χειροπόδαρα. Τὸ κατ' ἐμὲ τοὐλάχιστον αἰσθάνομαι σφοδροὺς κλονισμοὺς, καὶ ἡ καρδία μου κρέμαται εἰς μίαν βαμβακερὴν κλωστήν.

ΔΙΑΜ. (Πρὸς τὴν Μαρούλ.) Βλέπεις; Δὲν ἤμεθα λοιπὸν ἠπατημέναι εἰς ὅ,τι ἐλέγομεν.

ΜΑΡ. (Πρὸς τὴν Διαμ.) Ὦ! βέβαια· c' est fini.

ΔΙΑΜ. Πᾶν ὅ,τι εἴπῃ εἶναι φυσικώτατον, συγχρόνως δὲ ἔχει τὴν βαφὴν τῆς ποιήσεως. Il tourne les choses τόσον εὐαρέστως!

ΔΙΑΜ. Σπαταλᾷ τὸ πνεῦμά του, ὡς ἄσωτος υἱὸς φιλαργύρου τὰ χρήματα τοῦ πατρός του.

ΣΠΥΡ. Τί εἶναι τοῦτο; (λαμβάνει ἓν τῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης βιβλίων).

ΜΑΡΟΥΛ. Εἶναι τὸ album μας.

ΣΠΥΡ. Ὦ! λοιπὸν ἂς ὀσφρανθῶμεν τὰ μῦρα τῶν ἐν αὐτῷ ποιητικῶν ἀνθέων.

ΔΙΑΜ. Δυστυχῶς δὲν ἔγραψε κανεὶς τίποτε ἀκόμη ἐν αὐτῷ· διότι μόλις χθὲς τὸ ἠγοράσαμεν.

ΣΠΥΡ. Ἀλλὰ τότε θὰ μὲ συγχωρήσετε νὰ λάβω ἐγὼ τὴν εὐτυχίαν νὰ καλλιεργήσω πρῶτος τὴν παρθένον γῆν του δι' ἑνὸς αὐτοσχεδίου.

ΔΙΑΜ. Ἡ πρὸς ὑμᾶς συμπάθ . . . ὑπόληψις θὰ κατασταθῇ μέχρι δεισιδαιμονίας διὰ τῆς νέας σας ταύτης εὐεργεσίας, ἥτις μᾶς καθιστᾷ τὰς εὐτυχεστέρας γυναῖκας τοῦ κόσμου.

ΣΠΥΡ. Voyons! (λαμβάνει κάλαμον καὶ σκέπτεται).

ΚΩΣΤΑΣ. Εἶχον κ' ἐγὼ μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ γράψω κάτι τι ὡς souvenir τῆς ἡμέρας ταύτης, ἐξ ἧς χρονολογεῖται ἡ προσφιλὴς γνωριμία μας, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ποιητική μου φλὲψ εἶναι κακοδιάθετος, ἕνεκα τῶν συχνῶν ἀφαιμάξεων, τὰς ὁποίας ὑπέστη κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας.

ΣΠΥΡ. Parbleu! Ἔκαμα τὸν πρῶτον στίχον, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ κάμω τοὺς λοιποὺς, καὶ τοῦτο μοὶ συμβαίνει συχνότατα. Εἶναι ὅμως καὶ ἡ ὑπόθεσις δύσκολος δι' αὐτοσχέδιον ποίημα· διότι πρέπει τις νὰ συμπλέξῃ ὁμοῦ δύω θεότητας· καὶ διὰ νὰ μὴ γείνῃ τὸ πρᾶγμα βεβιασμένον, θὰ σᾶς κάμω μὲ τὴν ἡσυχίαν μου ἓν impromptu, τὸ ὁποῖον θὰ εὕρετε ὡραιότατον.

ΜΑΡ. Τὸν πρῶτον στίχον ν' ἀκούσωμεν.

ΣΠΥΡ. (Ἀναγινώσκει.)

Ὅπως στὸν πόλον ἡ πυξὶς ἀκαταπαύστως τείνει . . .

ΔΙΑΜ. C' est sublime!

ΜΑΡ. Ὁμηρικόν!

ΚΩΣΤ Ἡ μία εἶν' ὁ ἥλιος κ' ἡ ἄλλη ἡ σελήνη!

ΣΠΥΡ. Brabo, κόμη· σᾶς συγχαίρω, διότι μ' ἐνικήσατε.

ΜΑΡ. Τὶ ὡραῖα ἐφηρμόσθη καὶ ἡ ὁμοιοκαταληξία καὶ ἡ ἔννοια! Πόλος ἀφ' ἑνὸς, ἀφ' ἑτέρου ἥλιος καὶ σελήνη.

ΔΙΑΜ Καὶ ὕψος καὶ τρυφερότης συγχρόνως.

ΚΩΣΤ. Ἔχετε τόσην καλοσύνην!

ΔΙΑΜ. Καὶ ὅμως, πιστεύσατέ με, δὲν ἔχω τὴν δύναμιν διὰ νὰ ἐκφράσω πιστῶς τὸν θαυμασμόν μου.

ΣΠΥΡ A propos, κόμη, πόσον καιρὸν ἔχεις νὰ ἴδῃς τὴν Princesse;

ΚΩΣΤ Ἠροχθὲς ἤμην εἰς ἐπίσκεψίν της· μάλιστα μοῦ ἔκαμε παράπονα ἐναντίον σου, ὅτι τὴν ἐλησμόνησες. Τώρα βέβαια, ἔλεγε μὲ πολλὴν πικρίαν, ποῦ πλέον νὰ ἐνθυμηθῇ ἡμᾶς, ἀφοῦ ἡ θυγάτηρ τοῦ πρέσβεως στέλλει καθ' ἡμέραν σχεδὸν τὴν ἄμαξαν καὶ τὸν πέρνει εἰς τὴν συναναστροφήν της! Ἐν τούτοις, προσέθηκε, περιμένει ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τῆς ὑπεσχέθης διὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ὀνόματός της.

ΣΠΥΡ. Δὲν ἀπορῶ δι' ὅ,τι σ' εἶπε διότι ἠξεύρω ὅτι εἶναι πάντοτε piquante. Περὶ δὲ τῆς ᾠδῆς, τὴν ὁποίαν τῆς ὑπεσχέθην, ἂς μένῃ ἥσυχος. Ἔχομεν ἀκόμη τρεῖς ἡμέρας μέχρι τῆς ἑορτῆς της, καὶ εἰς τὸ διάστημα τοῦτο γράφω ἐγὼ ὁλόκληρον ποίημα διὰ τὸν συναγωνισμόν.

ΚΩΣΤ Ἔμαθε, Βαρῶνε, περὶ τοῦ φίλου στρατηγοῦ, πῶς περνᾷ ἔκτοτε;

ΣΠΥΡ. Εἶναι πλέον ἐκτὸς κινδύνου. Ἀλλὰ, κύριε κόμη, ἦτον ἐκείνη σπαθιὰ ἀθεόφοβος· ἐγὼ δὲν ἔδιδον πέντε λεπτὰ διὰ τὴν ζωήν του, ὅταν εἶδον ἀνηγμένον τὸ στῆθός του.

ΚΩΣΤ Τώρα εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ κύριος στρατηγὸς θὰ μάθῃ ἄλλοτε νὰ προσέχῃ, ὅταν χορεύω ἐγὼ μὲ μίαν εὐγενῆ κυρίαν, νὰ μὴ πατῇ τὸ φόρεμά της.

ΣΠΥΡ. Θὰ προσέχῃ καὶ θὰ παραπροσέχῃ.

ΚΩΣΤ Μὴ λησμονήσῃς αὔριον τὸ ἑσπέρας κατὰ τὰς ἐννέα νὰ περάσῃς ἀπὸ τὴν οἰκίαν μου, διὰ νὰ ὑπάγωμεν μαζὶ εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ πρέσβεως· ἐπειδὴ θέλω νὰ σὲ δείξω τὴν νέαν στολήν, ἣν ἔκαμα, διότι θὰ φορέσω αὔριον πρώτην φορὰν τὸν μεγαλόσταυρον, τὸν ὁποῖον τελευταῖον ἔλαβον.

ΣΠΥΡ. Σήμερον τὸ πρωὶ εἶχον τὸν φίλτατον Δοῦκά μας, ὅστις μὲ προσεκάλεσε νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἐξοχήν του· διότι ἀρχίζει τὸ κυνήγι τῶν ἐλάφων

ΚΩΣΤ. Σᾶς συνοδεύω καὶ ἐγὼ, ἂν ἦναι ἡμέρα, καθ' ἣν δὲν συνεδριάζει ἡ Γερουσία.

ΜΑΡ. Αἱ φίλαι μας ἔρχονται.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Ἰουλία, Μελπομένη, Διαμάντω, Μαρούλα, Σπύρος, Κώστας, Ζαμπέτα, Γιακουμῆς καὶ δύω μουσικοί.

ΜΑΡ. Mes chères, σᾶς ζητῶ pardon. Οἱ εὐγενεῖς οὗτοι ἠθέλησαν νὰ δώσουν ὀλίγην ψυχὴν εἰς τοὺς πόδας μας, καὶ σᾶς προσεκαλέσαμεν διὰ νὰ συμπληρώσητε τὸ κενὸν τῆς ὁμηγύρεώς μας.

ΙΟΥΛ. Σᾶς εἴμεθα διὰ τοῦτο ὑπόχρεοι.

ΜΕΛΠ Εἶσθε πάντοτε εὐγενὲς καὶ καλὴ πρὸς ἡμᾶς.

ΙΟΥΛ. Ζητοῦμεν ὅμως συγγνώμην καὶ ἀπὸ ὑμᾶς καὶ ἀπὸ τοὺς κυρίους τούτους, ἐὰν δὲν φέρωμεν ἐντελῆ ἐνδυμασίαν χοροῦ. Διότι ὁ ὑπηρέτης μᾶς ἐδίασε νὰ σπεύσωμεν. Καὶ πρῶτον πάντων δὲν φοροῦμεν εἰμὴ δύο μόνας κρινολίνας, ἐνῷ ἡ ἐθιμοταξία τοῦ χοροῦ ἀπαιτεῖ νὰ φορῇ τις τρεῖς ἢ τέσσαρας. Ἔπειτα φοροῦμεν ὑποδήματα μαῦρα, ἐνῷ ἀπαιτοῦνται μεταξωτὰ ἄσπρα παπούτσια.

ΜΕΛΠ. Δὲν ἐλάβομεν κἂν τὸν καιρὸν νὰ μηνύσωμεν εἰς μίαν μοδίστραννὰ μᾶς διορθώσῃ τὴν κόμην κατὰ τὸ τελευταῖον φιγουρίνι.

ΜΑΡΟΥΛ. Δὲν βλάπτει τίποτε· καὶ ἡμεῖς εἴμεθα, ὅπως εὑρέθημεν. Οἱ κύριοι εἶναι πολὺ καλοὶ καὶ θὰ μᾶς συγχωρήσουν.

ΣΠΥΡ. N'importe! Αὐτὸς εἶναι χορὸς ἐκ τοῦ προχείρου. Ἀλλὰ καμμίαν ἡμέραν θὰ σᾶς δώσωμεν ἕνα καθ' ὅλους τοὺς τύπους. (Πρὸς τὸν Γιακουμῆν). Ἡ μουσικὴ ἦλθε;

ΓΙΑΚΟΥΜ. Μάλιστ', ἀφεντικό, κάθετ' ἀπέξω.

ΣΠΥΡ. Φώναξέ τους νὰ ἔμβουν.

ΔΙΑΜ. Allons, donc, mes chères, prenez place.

ΣΠΥΡ. (Χορεύων μόνος ὡς ἐν προοιμίῳ). Λα, λά, λά, λα, λά.

ΜΑΡΟΥΛ. Τί élégance εἰς τὸ ἀνάστημά του!

ΣΠΥΡ. (Λαβὼν τὴ Μαρούλαν διὰ νὰ χορεύσῃ.) Ἡ ἐλευθερία μου θὰ χορεύσῃ τὸ βάλς, ὅπως καὶ οἱ πόδες μου. En cadence, violons, en cadence! Ὤ! τί κούτσουρα! Ἄ! εἶναι ἀδύνατον νὰ χορεύσῃ τις μὲ τοιαύτην μουσικήν. Ὁ διάβολος νὰ σᾶς πάρῃ! δὲν ἠμπορεῖτε νὰ βαστάξετε ὀλίγον χρόνον. Λά, λα, λά, λα, λα, λά. Ferme! . . . Ὤ! καταλαμβάνω ὅτι θὰ ἐσπουδάσατε τὴν μουσικὴν εἰς τὴν ἀκαδημίαν τοῦ Μενιδιοῦ.

ΚΩΣΤ. (Χορεύων μετὰ τῆς Διαμ.) Ἔ! ἀργότερα παίζετε! Δὲν ἠμπορῶ νὰ χορεύσω μὲ τόσην ταχύτητα. Διότι μόλις πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος ἐσηκώθην ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν.

ΣΠΥΡ. (Πρὸς τὴν Μαρούλαν). Ἔ! πῶς ἐπήγαμεν;

ΜΑΡΟΥΛ. Μαζύ σας κανεὶς πετᾷ, καὶ μία πέτρα ἠμπορεῖ νὰ χορεύσῃ ὡραῖα.

ΣΠΥΡ. Τί καλλονὴ εἶναι αὐτή; Θεέ μου! Δὲν ἔχετε διόλου εὐσπλαγχίαν ἐπάνω σας. Εἰς τὰ ἄλλα θελγητρα τοῦ προσώπου σας ἐπρόσθεσε τὰ ῥόδα σου καὶ ὁ χορός.

ΜΑΡΟΥΛ. Ἡ χαρὰ εἴπετε μᾶλλον· διότι νὰ ἠξεύρετε ἐδῶ μέσα . .

ΣΠΥΡ. Ἐλειώσατε τὴν φράσιν.

ΜΑΡΟΥΛ. Εἰς τὸν κόσμον ὑπάρχουν καί τινα πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν λέγονται, ἀλλὰ μόνον ἐννοοῦνται.

ΣΠΥΡ. Ὑπάρχει εἰς τὰς Ἀθήνας φρενοκομεῖον;

ΜΑΡΟΥΛ. Καὶ πρὸς τί τοιαύτη ἐρώτησις;

ΣΠΥΡ. Πηγαίνω ἐκεῖ κατ' εὐθεῖαν. (Ὑποκρίνεται ὅτι φεύγει).

ΜΑΡΟΥΛ. (Ἐμποδίζουσα αὐτόν). Ἄσπλαγχνε! μ' ἀφίνεις;

ΣΠΥΡ. Σκληρά! μοῦ ἐσήκωσες τὸν νοῦν.

ΜΑΡΟΥΛ. Ἀλλὰ τότε λοιτὸν νὰ μὴ βραδύνουν τὰ πράγματα. Διότι τὸ ἐλέγομεν καὶ μὲ τὴν ἐξαδέλφην μου . . .

ΣΠΥΡ. Ἐὰν σᾶς ἐνόησα καλῶς. τὴν στιγμὴν ταύτην δὲν εἶμαι εἰς τὴν γῆν, ἀλλὰ πετῶ . . .

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ.

Χριστόδουλος, Ξενοφωντίδης, Διαμάντω, Μαρούλα, Ἰουλία, Μελπομένη, Κώστας, Σπύρος, Ζαμπέτα, καὶ μουσικοί.

ΞΕΝΟΦ. Μωρὲ Σπύρο!

ΧΡΙΣΤ. Μωρὲ Κώστα!

ΞΕΝΟΦ. Τί κάμνετ' ἐδῶ πέρα, κατεργαραῖοι! καὶ ἡμεῖς σᾶς ζητοῦμεν τρεῖς ὥρας; (τὸν δέρει).

ΣΠΥΡ. Ὤχ! ὤχ! ὤχ! Δὲν ἐσυμφωνήσαμεν νὰ ταῖς βρέχετε τόσον ζεσταῖς.

ΚΩΣΤ. (Δερόμενος). Ὤχ! ὤχ! ἔλεος!

ΞΕΝΟΦ. Ἤλθατ' ἐδῶ, ἀχρεῖοι, νὰ μοῦ κάμετε τοὺς σημαντικοὺς ἀνθρώπους, ἔ;

ΧΡΙΣΤ. Τοῦτο θὰ σᾶς κάμῃ νὰ ἐνθυμηθῆτε τὸν ἑαυτόν σας.

ΞΕΝΟΦ. Τώρα εὐθὺς θέλετε φανῇ ἀληθῶς ὁποῖοι εἶσθε.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ.

Διαμάντω, Μαρούλα, Ἰουλία, Μελπομένη, Σπύρος, Κώστας, Ζαμπέτα καὶ μουσικοί.

ΜΑΡΟΥΛ. Τί θὰ εἴπῃ τοῦτο;

ΚΩΣΤ. Καλὲ, ἔχομεν στοίχημα, καὶ ὡς βλέπετε, ἐχάσαμεν.

ΔΙΑΜ. Πῶς! ν' ἀφίνετε νὰ σᾶς δέρνουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον!

ΣΠΥΡ. Ὤχ! θεέ μου! Ἠθέλησα νὰ προσποιηθῶ ὅτι δὲν ἐνόησα τί τρέχει, διότι εἶμαι νευρικὸς, καὶ ὅταν θυμώσω, καταντῶ εἰς παραφροσύνην. Νὰ καὶ τώρα τρέμω ἀπὸ τὸν θυμόν μου.

ΜΑΡΟΥΛ. Νὰ ὑπομείνετε τοιαύτην προσβολὴν, τοιαύτης τάξεως ἄνθρωποι, καὶ ἐνώπιον κυριῶν! . . .

ΣΠΥΡ. Ὤ! ce n'est rien! Ἂς ἐξακολουθήσωμεν τὴν διασκέδασίν μας. Ἀὲ τοὺς κυρίους ἐκείνους ἔχομεν πολὺ στενὰς σχέσεις· μεταξὺ δὲ φίλων οἱ τοιούτου εἴδους ἀστεϊσμοὶ συγχωροῦνται, καὶ δὲν πρέπει τις νὰ θυμόνῃ διὰ τόσον μικρὰ πράγματα.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΟΓΔΟΗ.

Ξενοφωντίδης, Χριστόδουλος, Ματούλα, Διαμάντω, Μελπομένη, Ἰουλία, Σπύρος, Κώστας, Ζαμπέτα καὶ μουσικοί.

ΞΕΝΟΦ. Τώρα πλέον δὲν ἠμπορεῖτε νὰ μᾶς περιπαίξετε ἀκόμη, ἀχρεῖοι! . . . Κλητῆρες ἐμβᾶτε! (εἰσέρχονται δύο κλητῆρες.)

ΜΑΡΟΥΛ. Ἀλλὰ, κύριοι, πόθεν αὐτὴ ἡ ἀθάδεια νὰ ἔρχεσθε νὰ μᾶς ἐνοχλῆτε τόσον βαρβάρως εἰς τὴν οἰκίαν μας;

ΧΡΙΣΤΟΔ. Καὶ εἶναι δυνατὸν, κυρία μου, νὰ ὑποφέρωμεν νὰ ὑποδέχεσθε καλλίτερον ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ὑπηρέτας μας, καὶ νὰ ἔρχωνται αὐτοὶ ἐδῶ νὰ σᾶς κάμνουν τὸν ἔρωτα εἰς λογαριασμόν μας καὶ νὰ σᾶς δίδουν χορούς;

ΜΑΡΟΥΛ. Τοὺς ὑπηρέτας σας;

ΞΕΝΟΦ. Βέβαια, τοὺς ὑπηρέτας μας· Καὶ δὲν εἶναι, νομίζω, οὔτε φρόνιμον οὔτε δίκαιον νὰ μᾶς τοὺς ξελογιάζε ε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ νὰ τοὺς ἐμποδίζετε ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν των Διότι σήμερον μᾶς ἄφησαν χωρὶς φαγητόν.

ΜΑΡΟΥΛ. Ὦ θεέ μου! ὁποία ἀχρειότης!

ΧΡΙΣΤΟΔ. Ἐννοεῖτε δὲ ὅτι δὲν θέλομεν ποτὲ ἀνεχθῆ νὰ μεταχειρίζωνται τὰ φορέματα καὶ κοσμήματά ας, διὰ νὰ κάμνουν ἐνώπιόν σας ἐπίδειξιν τῆς κομψότητος καὶ πολυτελείας των! Ἂν ἡ εὐγενία σας ἐπιθυμῆτε νὰ τοὺς ἀγαπᾶτε, τοῦτο θὰ ἦναι μόνον διὰ τὰ εὔμορφά των τὰ μάτια. Γρήγορα, κλητῆρες, ἐκδύσατέ τους τὰ φορέματά μας.

ΚΩΣΤ. Abieu πολυτέλεια καὶ ἐκστρατεῖαι!

ΣΠΥΡ. Ἰδοὺ τὸ Βαρωνάτον καὶ ἡ Κοντέα ἐκθρονισμένα!

ΧΡΙΣΤΟΔ. Εἴδες ἐκεῖ αὐθάδειαν οἱ ἀνόητοι, νὰ μᾶς κάμνουν ἀντιπολίτευσιν, καὶ νὰ κυνηγοῦν εἰς τὰ ἴχνη μας! τώρα δὲ, ὅτε θέλετε μείνει, ὅπως εἴσθε, πηγαίνετε νὰ εὕρετε ἄλλο μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου νὰ γίνεσθε εὐάρεστοι εἰς τὰς ὡραίας σας.

ΞΕΝΟΦ. Αὐτὸ εἶναι νόστιμον! νὰ μᾶς ὑποσκελίσουν διὰ τῶν ἰδίων ἡμῶν φορεμάτων!

ΣΠΥΡ. Ὦ τύχη! ὁποία ἡ ἀστασία σου!

ΧΡΙΣΤ. Μὴ τοὺς ἀφήσετε τίποτε μέχρι τοῦ ἐλαχίστου πράγματος, ἐξ ὅσων ἀνήκουν εἰς ἡμᾶς·

ΞΕΝΟΦ. Καὶ ὡρολόγια καὶ δακτυλίδια! εὖγε σας! Ἔλα ἂς τελειόνωμεν . . . Ἀλλ' ἐν τούτοις, κυρίαι μου, εἰς ἣν εὑρίσκονται κατάστασιν, δύνασθε νὰ ἐξακολουθῆτε τοὺς μετ' αὐτῶν ἔρωτάς σας, ὅσον σᾶς ἀρέσκει· Πρὸς τοῦτο σᾶς δίδομεν πᾶν εἶδος ἐλευθερίας, καὶ σᾶς ὑποσχόμεθα ἐπισήμως, ὁ κύριος καὶ ἐγὼ, ὅτι δὲν θὰ ἤμεθα διὰ τοῦτο παντάπασι ζηλότυποι, ἀρκεῖ νὰ προσπαθήσετε νὰ μὴ φθάσῃ εἰς τὰς ἀκοὰς τῆς συζύγου τοῦ μὲν, καὶ τῆς μνηστῆς τοῦ ἄλλου. Διότι πρέπει νὰ ἠξεύρετε ὅτι ὁ μὲν Σπύρος εἶναι ἠρραβωνισμένος μὲ τὴν ὑπηρέτριάν μου Γιαννοῦλαν . . .

ΧΡΙΣΤ. Ὁ δὲ Κώστας ἔχει σύζυγον τὴν θυγατέρα τοῦ ἀμαξηλάτου μου.

ΙΟΥΛ. (Πρὸς τὴν Μελ ομ). Πηγαίνωμεν, ἀδελφὴ νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ μήπως τὸ μάθουν οἱ γονεῖς μας καὶ μᾶς ἐπιπλήξουν, διότι ἔχομεν σχέσεις μὲ νεάνιδας τόσον ἀξιολόγους.

ΜΕΛΠ. Ἀκούεις ἐκεῖ νὰ τὰ χάσουν διὰ ὑπηρέτας!

ΙΟΥΛ. Ἀρκεῖ ὅτι ἐφόρουν ὡρολόγια καὶ δακτυλίδια, καὶ φράκα καὶ ἄσπρα χειρόκτια.

ΜΕΛΠ. Καθὼς ἐγείναμεν σήμερον ἡμεῖς αἱ γυναῖκες, ὅτι καὶ ἂν εἶπουν οἱ ἄνδρες ἔχουν πᾶν δίκαιον.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΝΝΑΤΗ.

Μαρούλα, Διαμάντω, Σπύρος, Κώστας, καὶ μουσικοί.

ΔΙΑΜ. Ὦ! τὶ ἀφόρητος δυστυχία!

ΜΑΡ. Θὰ μοῦ ἔλθῃ ἀποπληξία ἀπὸ πεῖσμα καὶ ἐντροπήν!

Ὁ εἷς μουσικ· (Πρὸς τὸν Σπύρ). Τί τρέχει ἐδῶ; τὶς θὰ μᾶς πληρώσῃ;

ΣΠΥΡ. Ζήτησε ἀπὸ τὸν Κ. Κόμητα.

Ὁ ἕτερος μουσικ. (Πρὸς τὸν Κώσταν). Δόστε μας τὸν κόπον μας, κύριε!

ΚΩΣΤ. Ζήτησε ἀπὸ τὸν Κ. Βαρῶνον.

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ.

Κὺρ Γεώργης, Μαρούλα. Διαμάντω, Κώστας, Σπύρος καὶ μουσικοί.

ΚΥΡ ΓΕΩΡΓ. Ἄχ! ἀνόηται! Θέλετε, καθὼς βλέπω, νὰ μὲ κάμετε νὰ μὴν τολμῶ νὰ κυτάζω ἄνθρωπον εἰς τὸ πρόσωπον. Ἔμαθα ταῖς προκοπαῖς σας ἀπὸ ἐκείνους τοὺς κυρίους, οἱ ὁποῖοι ἐβγῆκαν τώρα ἀπ' ἐδῶ.

ΜΑΡΟΥΛ. Ἄχ! πατέρα, μᾶ ἔπαιξαν ἕνα παιγνίδι θανατηφόρον.

ΚΥΡ ΓΕΩΡΓ. Καὶ ποῖος σᾶς πταίει; Ἰδοὺ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀνοησίας καὶ τοῦ ξιππασμοῦ σας, ἄθλιαι. Ὅ,τι καὶ ἂν σᾶς κάμουν, ἔχουν δίκαιον οἱ ἄνθρωποι, ὕστερον ἀπὸ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον τοὺς ὑπεδέχθητε. Κ' ἐγὼ ὁ δυστυχὴς πρέπει νὰ καταπιῶ αὐτὴν τὴν προσβολήν.

ΜΑΡΟΥΛ. Ἄχ! σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι θὰ ἐκδικηθῶ . . . . Καὶ σεῖς κακοῦργοι, τολμᾶτε ἀκόμη νὰ μένετε ἐνώπιόν μας, ὕστερον ἀπὸ τὸ τόσον αἰσχρὸν ἔγκλημά σας;

ΣΠΥΡ. Τίς σᾶς ἔμαθε, κυρία, νὰ ὁμιλῆτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πρὸς τοὺς Βαρώνους;

ΚΩΣΤ. Τίς σᾶς ἐδίδαξεν, εὐγενής μου κυρία, νὰ δίδετε τοιαῦτα ἐπίθετα πρὸς τοὺς κόμητας.

ΣΠΥΡ. Τόσην ὥραν mon cher Baron, τώρα κακοῦργε.

ΚΩΣΤ. Πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, monsieur le comte, τώρα αἰσχρέ.

ΣΠΥΡ. Ἐλησμονήσατε τί ἐλέγατε εἰς τὴν ἐξαδέλφην σας. Τί χαριτωμένος χαρακτὴρ, ma chère amie! Αὐτὸς εἶναι Ἐρωτόκριτος, εἶναι Ἀλκιβιάδης. Τοὐλάχιστον δὲν σέβεσθε τὴν ποιητικὴν δάφνην, μὲ τὴν ὁποίαν εἴχετε τὴν καλοσύνην νὰ μὲ στεφανώσετε.

ΚΩΣΤ. Οὔτε τὸ δίστιχον, τὸ ὁποῖον ἐγράψαμεν βοηθοῦντες ἀλλήλοις εἰς τὸ album σας;

ΣΠΥΡ. Τρελλαίνομαι ἐγὼ διὰ τὸν Βαρῶνόν μου.

ΚΩΣΤ. Ἀποθνήσκω ἐγὼ διὰ τὸν Κόντε μου.

ΣΠΥΡ. Ποῦ σ' ἀρέσκει νὰ γίνωνται οἱ γάμοι;

ΚΩΣΤ. Αἱ νύμφαι τί εἶναι μόδα νὰ φοροῦν . . .

ΣΠΥΡ. Ἰδοὺ τί εἶναι αὐτὸς ὁ κόσμος! Ἡ μικροτέρα δυστυχία κάμνει νὰ μᾶς καταφρονοῦν ἐκεῖνοι, οἵτινες πρὸ μικροῦ μᾶς ἐθαύμαζον καὶ μᾶς ἠγάπων. Πηγαίνωμεν, σύντροφε, νὰ ζητήσωμεν τύχην εἰς ἄλλο μέρος. Ἐπειδὴ καταλαμβάνω ὅτι ἐδῶ δὲν ἀγαποῦν, εἰμὴ τὴν ματαίαν ἐπίδειξιν, καὶ δὲν ἐκτιμοῦν διόλου τὴν ἀρετὴν γυμνήν. Ταπεινότατοι δοῦλοί σας.

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΡΩΤΗ.

Κὺρ Γεώργης, Μαρούλα, Διαμάντω καὶ μουσικοί.

Ο ΕΙΣ ΜΟΥΣ. Περιμένομεν, κύριε, νὰ μᾶς εὐχαριστήσετε σεῖς, ἐν ἐλλείψει ἐκείνων, διὰ τὸν κόπον μας. Ἐπαίξαμεν τόσην ὥραν.

ΚΥΡ ΓΕΩΡΓ. Μάλιστα, μάλιστα, εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς εὐχαριστήσω· καὶ ἰδοὺ τὸ νόμισμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς πληρώσω. (Τοὺς δέρει καὶ τοὺς διώκει). Καὶ σεῖς πετεινόμυαλαι, εἴσθε εὐχαριστημέναι ἀπὸ τὴν θέσιν σας; Νὰ σᾶς περιπαίξουν δύο ὑπηρέται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον! Δὲν ἠξεύρω ποῖος μ' ἐμποδίζει νὰ σᾶς σπάσω τὰ πλευρά! Θὰ γείνωμεν τὸ ὄνειδος καὶ ὁ περίγελως τοῦ κόσμου, ὥστε δὲν θὰ ἔχωμεν ἐξουσίαν νὰ ἐβγωμεν εἰς τὸν δρόμον· καὶ ὅλα αὐτὰ ἀπὸ τὴν ματαιότητα καὶ τὴν ἐλαφρότητά σας. Εἴδετε πόσον ὀρθαὶ εἶναι αἱ περὶ γάμου ἰδέαι σας! Ἰδοὺ ποίου εἴδους ἄνθρωποι φέρονται, ὅπως ἐλέγετε ὅτι πρέπει νὰ φέρωνται οἱ νέοι πρὸς ἐκείνας, τῶν ὁποίων θέλουν νὰ γείνουν σύζυγοι. Τὸ πάθημα λοιπὸν τοῦτο ἂς σᾶς γείνῃ μάθημα. Τώρα φύγετ' ἀπ' ἐμπρός μου ἄθλιαι, καὶ πηγαίνετε νὰ χαθῆτε ἀπὸ τὰ μάτια μου, ἕως ὅτου μεθαύριον ἀναχωρήσωμεν διὰ τὸ χωριό μας. (Μόνος.) Καὶ σεῖς, τὰ ὁποῖα ἐσηκώσατε τὰ μυαλά των, κ' ἐκάμετε τὰς γυναῖκας τοῦ σημερινοῦ αἰῶνος νὰ ἔχουν ὀλιγωτέραν γνῶσιν ἀπὸ μίαν χελώνην, ἀνόηται φλυαρίαι, διασκεδάσεις ὀλέθριαι τῶν ἀργῶν πνευμάτων, δήμιοι τοῦ πολυτιμοτέρου χρόνου τῆς νεότητος, μυθιστορήματα, σοννέτα, ἀκροστιχίδες, γράμματα, ἐργολαβίαι, νὰ σᾶς πάρῃ σύσσωμα ὁ διάβολος, σᾶς κ' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι σᾶς μεταχειρίζονται.

ΤΕΛΟΣ.

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

Φιλοσοφεῖ, καλότυχε ἀναγνῶστα, καὶ ὁ Ἀβδηρίτης εἰς τοῦ διαβόλου του τὰ πηδήματα, ἀπὸ *γεροντικὴν* βέβαια *παραξενιὰ*, καθὼς φιλοσοφεῖς καὶ σὺ, ὑπὸ δὲν εἰξεύρω τίνος φιλοτροπίας, εἰς τοῦ σιγάρου σου τὸν καπνον, ἢ καθὼς ἡ καλή μου ἀναγνώστρια, ὑπὸ καθαρᾶς ἐρωτοτροπίας, εἰς τὴν ἐπιτυχῆ τοποθέτησιν τοῦ *μπορέ* της, μὲ Ἰώβιον ὑπομονὴν, ἐπὶ τῆς κεκομωμένης κεφαλῆς τ[illegible].

Ὅ,τι ὡς, δὲ νὰ εἰποῦμεν καὶ τὴν ἀλήθειαν, ἤτις ἀπεθεώθη καὶ αὐτὴ, καὶ σὺ, καλέ μου, πεῖσαι πολλάκις νὰ καπνίσῃς καπνὸν ὄχι τῆς ὀρέξεώς σου, (καὶ τοῦτο δὲ τὸ κατλαβάνω, διότι δὲν ἔχεις καλήτερον), καὶ ἡ χαριτόβρυτος φορεῖ ὅ,τι δὲν τῆς ἁρμόζει ποσῶς, καὶ γίνεται ἄσχημος χάριν τοῦ συρμοῦ. Πλὴν καὶ ὁ γέρων Ἀβδηρίτης δὲν μένει ὀπίσω, ἀλλὰ γράφει πηδήματα, τὰ ὁποῖα συνήθως εἶναι ἁπλῶς *καθίσματα*, διότι δὲν δύναται, ἢ ἂν θέλετε, δὲν εὑρίσκει χριστιανικὸν, νὰ προστάξῃ τὸ δαιμόνιόν του νὰ πηδήσῃ σατανικὰ, εἰς κοινωνίαν, ἤτις χαράττει πρὸ αὐτῆς τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, διὰ νὰ κρύπτῃ ὄπισθεν αὐτοῦ τὰ πονηρά της κατεργάσματα. Ἀλλ' οὔτε πάλιν πολιτικὸν νὰ ἐμπαίξῃ εἰς τὰ μικρὰ τοῦ δαιμονίου του κερατίδια πολιτείαν, τὴν ὁποίαν ἔπεσαν καὶ ἐπροσκύνησαν, οἱ δυνατοὶ τῆς ἡμέρας, καὶ, καὶ, καὶ, ... ποσῶς δὲν δυσκολεύομαι νὰ θέσω κοκκίδας, ἔλεγεν μίαν αὐγὴν ὁ Ἀβδηρίτης, εἰς τὸ δαιμόνιόν του, ἐκεῖ ὁποῦ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχωσιν ἀριθμοὶ ζῶντες, *διὰ τὰ περαιτέρω*, κατὰ τὴν τυπικὴν ἔκφρασιν τῶν δημοσίων γραφείων.

Ὥστε, χαριτω ἑνε μου, ἀνάγκη πᾶσα, καὶ τὰς ἀθωότητάς σου νὰ μετρῆς καὶ τὰ πηδήματά σου νὰ περιστέλλῃς, ὁσάκις πρόκειται κἄτι νὰ γράψωμεν καὶ ἡ εἰς διὰ τὸ καλὸν τῆς πατρίδος περὶ τοῦ σημερινοῦ Ἕλληνος . . .

— Τοῦ Ἕλληνος! ἐννοεῖς, βέβαια, τὴν νεωστὶ ἐκδοθεῖσαν ἐφημερίδα; Μὰ τὴν Πατρίδα! ἔχομεν νὰ γελάσωμεν.

— Ἀφοῦ εἶσαι προφέτης, σὲ λέγω μάλιστα· πλὴν ἔσο προσεκτικὸς, ὅταν πρόκηται νὰ γελάσῃς, καὶ μαζῆ σου νὰ γελάσῃ ὅλος ὁ κόσμος εἰς τὴν μεγαλόφυλλον αὐτὴν ἐφημερίδα, διότι δὲν ἔχει νὰ κάμῃς πλέον μὲ τὸν αὐτόχειρα Τσελεπῆ Κωνσάκην τῆς Ἐλπίδος, οὔτε μὲ τὴν σχολαστικὸν Αἰῶνα, τοὺς ὁποίους ἐν ἐλλείψει ἀπουδαιοτέρας ὕλης ἔπαιξες εἰς τὰ τρία σου

κερατίδια, χωρὶς νὰ φοβῆσαι τῆς Ἀστυνομίας τὰ φιλεύσπλαχνα καλπάσματα. Σήμερον ἔχεις νὰ παίξῃς μὲ πρίγκιπας, μὲ καθηγητὰς, μὲ ἀναγνωρισμένους συντάκτας ἐπισήμων συγγραμμάτων, μὲ δικορράφους κατεσκηνωμένους, ὅλους ὑπὸ τὴν περίζηλον χλαμίδα τοῦ *Ἕλληνος* καὶ πρέπει, φίλε μου, τὰ τρία σου κερατίδια νὰ τὰ κάνῃς τέσσαρα.

— Ἐννοεῖται! ἀλλ' εἰπέ με ἐν πρώτοις, θὰ ἔχωμεν καὶ τίποτε πολιτικά; ὁ λόγος διὰ νὰ εἰξεύρω πῶς θὰ πηδῶ . . .

—En attendant, πονηρέ μου, διότι . . .

— Ἐκατάλαβα· ἔσο λοιπὸν βέβαιος ὅτι θὰ ἦμαι τοσοῦτον ἀβρόφρων, πρὸς τὴν μεγάλην αὐτὴν ἐπιφρείαν, ὥστε μόλις μετὰ πολλὰς ὑποκλίσεις καὶ συγγνώμας, ἐνῷ τάχα θὰ κύπτω νὰ φιλῶ, ὡς εἰς κυράτσαν φαναρίτισσαν, τὴν ἄκραν τῆς ἐσθῆτος της, θὰ σοὶ καταδέχνῶω, εἰς ἕνα κάποιον εὔσχημον τόπον, ἂν ὑπὸ τὸ ἐξωγκονόμενον κρινολίνον της ὑποκρύπτει ἄσχημα ζῶα· ἐκατάλαβες.

— Ὁ *Ἕλλην*, τρικέρατε, δὲν φορεῖ κρινολῖνον.

— Ὅτι ὑπάρχει δὰ ἀμφιβολία, ἂν ἦναι Ἕλληνες οἱ συντάκται τῆς ἐφημερίδος ταύτης, ἀπόδειξις, τὸ ὁποῖον ἔθεσαν ἐπὶ κεφαλίδος ἑξῆς ἀξίωμα . . « καὶ τὸ τῶν Ἑλλήνων γένος πεποίηκε (ἡ τῶν Ἀθηνῶν πόλις) μηκέτι τοῦ γένους, ἀλλὰ τῆς διανοίας δοκεῖν τεκμήριον εἶναι, καὶ μᾶλλον Ἕλληνας καλεῖσθαι τοὺς τῆς παιδεύσεως τῆς ἡμετέρας, ἢ τοὺς τῆς κοινῆς φύσεως μεταλαχόντας. »

Ὁ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον, ὅτι τάχα, δὲν εἶναι μόνον Ἕλληνες ἐκεῖνοι οἵτινες ἠγωνίσθησαν ἐν τῇ μεγάλῃ καρδίᾳ των ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς πατρίδος αὐτῆς, οἱ ἐκ πατρὸς καὶ μητρὸς Ἑλλήνων ἐν Ἑλλάδι γεννηθέντες —ἀλλ' οἱ παράσιτοι τοῦ μεγαλείου σας, οἱ ψιττακίζον ες κάλλιον τὰς ἑλληνικὰς ἀρετὰς, οἱ παιδείας καὶ σοφίας πολλῆς ὑπερπληρωμένοι, οἱ ἔξω τοῦ ἀγῶνος καὶ τῶν παθημάτων σας γεννηθέντες καὶ ἀνατραφέντες· οἵτινες ἀπὸ τὸ πρῶτον παραγραφίδιον τοῦ κυρίου ἄρθρου των, ὁμολογοῦσιν, ὅτι «ἀνέλαβον νὰ γράψωσιν εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ὁλοσχερὴς τῶν πρωσώπων καὶ τῶν πραγμάτων συμβαίνει τροπή. » δηλ. ἐντροπή . .

Καὶ τὴν ἐντροπὴν ταύτην αἰσθανόμενος καὶ ἐγὼ ὁ ταλαίπωρος, Δέσποτά μου, δὲν σπεύδω βλέπεις, ἀλλ' ἐντρέπομαι νὰ ὀνομάσω αὐτὸν τὸν συνασπισμὸν τῶν λογίων —*Ἑταιρείαν μεγάλης ἀργυρολογίας.*

— Μὴν τρέχῃς! μὴν πηδᾷς, Σατανᾶ!

— Διόλου· μάλιστα αὐτὰ τὰ εἶπα, βλέπεις, καθήμενος καὶ τονίζων τὴν οὐράν μου διὰ νὰ παίξω, νὰ γελάσω —ἄλλως οἱ κύριοι αὐτοί, γέροντες ἤδη Πίττ, κατὰ τὸ λέγειν των, ἂν ἦναι ὁμολογούμενον, ὅτι ἀναπτύσσωσι καὶ πνεῦμα καὶ νοῦν πολιτικόν, διόλου παράδοξον, καθόσον αἱ περιστάσεις δὲν ἐλείπωσι, νὰ δοξασθῶσιν εἰς τὴν δευτέραν τοὐλάχιστον νεότητά των, διὰ τῆς εἰς τὰ πράγματα ἀναμίξεως αὐτῶν, ἀφοῦ καὶ καλὰ τὸ θέλουσι, πατοῦντες ἤδη εἰς τὰς πολιὰς κεφαλὰς τῶν γερόντων, αἵτινες ἐλευκάνθησαν εἰς τὴν σύστασιν τοῦ παρόντος, καὶ βαίνοντες ἐπὶ τῶν ὤμων οἵτινες ἐβάστασαν τὸν πολύμοχθον ἀγῶνα καὶ ἔφερον ἐν θριάμβῳ τὸν Σ. θρόνον τῆς Βασιλείας.

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.